

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/71/2025
Identifikačné číslo spisu: 5622010337
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:5622010337.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného Ing. O. T., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 31. marca 2026 dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Petrika proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. mája 2025, č. k. 1To/32/2025-413, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. O. T. odmieta.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 23. októbra 2024, č. k. 2T/76/2022-366, uznal obvineného Ing. O. T. vinným z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 7.10.2021 v čase asi o 9.39 hod. na vyhradenom parkovisku medzi C. S. na B. T. X v I. T. a G. záhradou, poškodil tam zaparkované osobné motorové vozidlo zn. P. O., 2.0 TDÍ, ev. č. I., VIN: A., farby strieborná metalíza svetlá, a to takým spôsobom, že nezisteným predmetom na ľavom prednom blatníku vytvoril ryhu o dĺžke 48 cm, na ľavých predných dverách vytvoril ryhu o dĺžke 108 cm, na ľavých zadných dverách vytvoril ryhu o dĺžke 108 cm, na zadnom ľavom blatníku vytvoril ryhu o dĺžke 45 cm, na pravých predných dverách vytvoril ryhu o dĺžke 85 cm, na pravých zadných dverách o dĺžke 100 cm a 5 cm a na pravom zadnom blatníku vytvoril ryhu o dĺžke 38 cm, čím uvedeným konaním spôsobil poškodenému Ing. T. S., nar. XX.X.XXXX, bytom I. T., V. XXXX/XX, podnikajúcim pod obchodným menom Ing. T. S. S., so sídlom podnikania I. T., V. XX, IČO: XX XXX XXX, škodu poškodením vo výške najmenej 2 200,- eur. Za to okresný súd obvinenému uložil podľa § 245 ods. 1, § 38 ods. 3, § 36 písm. j), § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (v znení účinnom do 5. augusta 2024) peňažný trest vo výmere 600 Eur. Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, súd ustanovil obvinenému náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému Ing. T. S. - S., s miestom podnikania V. XX, I. T., IČO: XX XXX XXX bytom B. C. XX/XX, I. T., vo

výške 2.200 Eur.

2. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie voči všetkým jeho výrokom ako aj proti konaniu, ktoré mu predchádzalo, na podklade ktorého Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 27. mája 2025, č. k. 1To/32/2025-413, podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

3. Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu z 27. mája 2025 podal obvinený Ing. O.Š. T. dovolanie prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Petrika podaním z 27. augusta 2025 (č. l. 438 - 447), v ktorom navrhol, aby dovolací súd konštatoval dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku a súčasne zrušil napadnuté rozhodnutie vrátane predchádzajúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa a prikázal krajskému súdu, tak aj okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovali a rozhodli. Obvinený namietol tieto základné skutočnosti (skrátene):

3.1. Po výzve prvostupňového súdu počas hlavného pojednávania 12. apríla 2023 (ešte pred vyhlásením predchádzajúceho meritórneho rozhodnutia) na podanie návrhov na doplnenie dokazovania podľa § 272 ods. 2 Trestného poriadku, prokurátor ani poškodený, ani splnomocnenec poškodeného nemali žiadny návrh na doplnenie dokazovania. Prvostupňový súd postupom podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil uznesením z 12. apríla 2023 priamo na hlavnom pojednávaní dokazovanie za skončené.

3.2. Z podania poškodeného z 31. augusta 2023 (t. j. po vyhlásení oslobodzujúceho rozsudku z 12. apríla 2023) jednoznačne vyplýva, že poškodený zabezpečil dôkaz z dôvodu „nespokojnosti“ s výsledkom prvostupňového konania.

3.3. Prokurátor vrátane poškodeného má povinnosť uniesť dôkazné bremeno a i podľa názoru prvostupňového súdu z 15. augusta 2023 dôkazné bremeno v konaní pred súdom prvého stupňa neunesol. Prokurátor vykonával dozor v prípravnom konaní, mal možnosť vrátiť vec vyšetrovateľovi na doplnenie vyšetrovania [§ 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], mal možnosť navrhnúť dôkazy za účelom preukázania tvrdení uvedených v obžalobe. V rámci súdneho konania neurobil prokurátor ani poškodený žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, resp. súd (pre absenciu takého návrhu) nezamietol akékoľvek dôkazy vykonať.

3.4. Jednou zo zásad kontradiktórneho konania je zásada rovnosti strán, z ktorej vyplýva, že tak prokurátor ako aj obžalovaný (ako dve nosné strany trestného procesu) majú prístup k dôkazom a argumentom protistrany a majú možnosť ich spochybníť (konfrontačná zásada). Rovnosť strán je chápaná ako rovnosť v procesných právach a nie v povinnostiach, keďže je v zásade len povinnosťou prokurátora, aby dokazoval vinu obžalovaného, samotný obžalovaný môže byť pasívny a nemusí nič spochybňovať a ani dokazovať.

3.5. Dopĺňanie dokazovania súdom (ohľadne skutkových okolností) pri pasivite strán, či zjavne nedostatočne vykonanom dokazovaní je v zásade neprípustné. V zásade nie je úlohou súdu vstupovať do dokazovania, ktoré sa netýka problematiky vedenia hlavného pojednávania, pretože takýto postup súdu by sa mohol považovať za porušenie zásad rovnosti strán ako aj porušenie zásady nezávislosti, či nestrannosti súdu, pretože súd by aktívne vystupoval na strane prokurátora.

3.6. Prokurátor neunesol dôkazné bremeno (ani v rámci konania pred prvostupňovým súdom po odvolacom konaní) ohľadom toho, čo uviedol v obžalobe. Už samotné vykonanie akýchkoľvek ďalších dôkazov, resp. predkladanie ďalších návrhov na vykonanie dokazovania, s ohľadom na nečinnosť prokurátora ohľadom návrhov na dokazovanie znamenalo, že sa narušila zásada kontradiktórnosti strán a prokurátor tak mal ďalšiu, ale už v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, možnosť byť aktívny v návrhoch a opätovne sa pokúšať zvrátiť dôkaznú núdzu. Takýto postup celkom zrejme nie je súladný s ustanoveniami Trestného poriadku, najmä zásadou bezprostrednosti, keďže nezávislý súd má rozhodovať len na základe dôkazov, ktoré boli pred ním vykonané v priebehu pojednávania. Uvedené už tak či onak viedlo k narušeniu základnej zásady trestného konania v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku, pretože povinnosť zisťovať skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti majú už len orgány činné v trestnom konaní (teda nie aj súd).

3.7. Následný postup považuje za nezákonný, pretože umožnil de facto prvostupňovému súdu vykonať iné alebo ďalšie dôkazy a umožnil prvostupňovému súdu ďalšie dokazovanie, kedy ale prvostupňový súd nie je oprávnený zisťovať skutkový stav veci, ktorý v predchádzajúcom konaní nebol zistený pre nečinnosť prokurátora (a poškodeného zastúpeného kvalifikovaným splnomocnencom - advokátom).

3.8. Porušenie zásady rovnosti strán (v rámci konfrontačnej zásady), či porušenie zásady nezávislosti a nestrannosti súdu nemôže ospravedlniť zisťovanie tzv. objektívnej pravdy. Trestný poriadok nepozná

žiadne ustanovenie, ktoré by súdu ukladalo povinnosť vnášať do dokazovania svoj pohľad na vec, svoje dôkazy nikým nenavrhnuté a ktoré by tak dávalo prednosť zisťovaniu objektívnej pravdy pred vyššie uvedenými zásadami (neexistuje ani žiadne ustanovenie, ktoré by prikazovalo zisťovať pravdu za každú cenu).

3.9. Právna úvaha odvolacieho súdu, ktorou vyjadril názor, že všetko môže slúžiť ako dôkaz a prevažuje záujem verejný na objasnení trestnej činnosti nad ochranou práva obvineného je arbitrárny a nepreskúmateľný.

3.10. Obstarávanie dôkazov poškodeným sa nemôže realizovať svojvoľne. Spôsob ako bol dôkaz (sekvencie obrazového záznamu) získaný, je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, pričom štát nemôže mať záujem na objasňovaní domnelej trestnej činnosti nezákonným postupom.

3.11. Po nečinnosti poškodeného a jeho zástupcu (a v neposlednom rade i prokurátora) na pojednávaní dňa 12. apríla 2023 ohľadom návrhu na ďalšie dokazovanie, poškodený mal údajne dostať do svojej moci dáta, ktoré boli vymazané a tieto mal údajne svojpomocne zrekonštruovať, pričom po zrekonštruovaní sa jedná o sekvencie a nie nepretržitý obrazový záznam. Do dnešného dňa nie je zrejmé, ako došlo k úpravám daného vymazaného obrazového záznamu, ani to, či boli všetky sekvencie obnovené (zrekonštruované) a či rekonštrukcia vymazaného obrazového záznamu je kompletná.

3.12. Daný záznam nebol rekonštruovaný (nezávislým, nestranným a odborne vybaveným) znalcom, ale priamo poškodeným, ktorý má záujem na odsúdení obžalovaného z dôvodu uplatneného nároku na náhradu škodu je tento v konflikte záujmov, keďže je jeho záujmom, aby bol obvinený odsúdený a nie aby bola objektívne dokazovaná vina.

3.13. Rozhodnutie je nepreskúmateľné v tom smere ako „názor“ odvolacieho súdu nahradil závery znalca, ktorý bol pribratý v prípravnom konaní na podanie znaleckého posudku, ktorým sa posudzovali odborné otázky v oblasti antropológie, a to najmä v kontexte ustanovenia § 141 a nasl. I v tomto smere je rozhodnutie nepreskúmateľné a arbitrárne.

3.14. Vyjadrenie poškodeného, ktorý tak ako sa uvádza v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa z 19. januára 2024 na str. 7 uviedol, že „záznam dostal od technikov na USB kľúčí“, čo vyvracia tvrdenie, že „vymazaný záznam zrekonštruoval“. Ak bol záznam vymazaný a on ho zrekonštruoval, tak potom aký záznam na USB kľúčí bol poškodenému odovzdaný zo strany technikov (str. 7 rozsudku prvostupňového súdu z 19. januára 2024), a je vôbec kapacitne možné taký rozsah dát uložiť a odovzdať na USB kľúčí? Ako mohol byť poškodenému odovzdaný „vymazaný disk“ na rekonštrukciu na USB kľúčí? Ak bol vymazaný záznam odovzdaný technikmi, tak tento rekonštruovali oni? A ak ho rekonštruovala neznáma osoba (z prostredia „technikov“), nemohla mať záujem napríklad neznáma osoba na tom, aby niektoré zábery neboli „zrekonštruované“ a neexistoval dôkaz o páchatelovi? Tieto rozpory vo vyjadreniach až nekonzistentnosť vo vyjadreniach poškodeného nasvedčuje, že zadováženie dôkazu, ako uvádza poškodený nie je hodnoverné, čo pri povahe záznamu - sekvenciách, je spôsobilé zásadným spôsobom privodiť nesprávne skutkové závery v prejednávanej veci. Naopak tieto rozporné vyjadrenia vytvárajú obrovské pochybnosti v tvrdeniach a výsledkoch postupu poškodeného. Tento stav by nebol, keby sa jednalo o nepretržitý obrazový záznam z daného miesta, alebo by bol daný záznam „rekonštruoval“ či obnovil nezaujatý znalec, ktorý nie je v konflikte záujmov.

3.15. Uvedené je o to závažnejšie, že v samotnom spise sa pred 5. júnom 2023 nenachádzal žiadny nosič s dátami, ktoré by korešpondovali úradnému záznamu povereného príslušníka a teda z neznámych dôvodov sa zákonným spôsobom obstaraný dôkaz zo spisu stratil, aby následne poškodený nezákonným spôsobom predložil ako dôkaz sumár sekvencií záznamu. Nie je vôbec zrejmé, prečo pri hodnotení dôkazov na tak závažnú skutočnosť a pochybenie povereného príslušníka (strata dôkazu zo spisu) súdy vôbec nereagovali a žiadnym spôsobom sa s tak podstatnou skutočnosťou preukázateľným spôsobom nevyšporiadali.

3.16. Posudzovanie totožnosti, resp. individuálne stotožnenie osoby na obrazovom zázname s jeho osobou je bez pochybností odborná otázka, z ktorého dôvodu napokon i v prípravnom konaní bol pribratý znalec, ktorý zodpovedal položené otázky a v zmysle jeho záverov nebol individuálne stotožnený s osobou na obrazovom zázname. Spôsob akým bol vykonaný dôkaz, obzvlášť s poukazom na spôsob jeho získania, resp. s ohľadom na absenciu postupu podľa § 91 a nasl. Trestného poriadku a § 141 a nasl. Trestného poriadku, považuje za nezákonný.

3.17. Pri hodnotení dôkazu - obrazového záznamu spočívajúceho v sekvenciách predloženého poškodeným po nečinnosti poškodeného a rozhodnutí o ukončení dokazovania, nebolo dodržané

pravidlo vyjadrujúce zásadu voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku), pričom nedodržanie takejto zásady je v rozpore s už vytýkaným ustanovením § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, v zmysle ktorého má byť rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané zákonným spôsobom. Nezákonnosť vníma v tom, že dôkaz (počítačové údaje - obrazový záznam) nebol vydaný v zmysle ustanovenia § 91 ods. 5 Trestného poriadku, a následne bolo do dôkazu ako takého zasahované zo strany poškodeného (ktorý tvrdil, že ho zrekonštruoval z vymazaných údajov), a následne takýto dôkaz súd vykonal v rozpore s ustanovením § 141 a nasl. Trestného poriadku bez toho, aby počítačové údaje „zrekonštruoval“ znalec v príslušnom odbore a následne jeho závery posúdil znalec z odboru antropológie.

3.18. Keďže „doplnený“ dôkaz nebol predmetom znaleckého skúmania, neexistuje dôkazný prostriedok, ktorý by odvolací súd následne mohol hodnotiť. Odvolací súd tak „zodpovedal odbornú otázku“ a tento záver vyhodnotil spôsobom, ktorý nie je podľa názoru obvineného súladný so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a je preto nezákonný, čím zakladá dovolací dôvod.

3.19. Z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva, že by mala osoba na obrazovom zázname akýmkoľvek spôsobom naplniť skutkovú podstatu trestného činu uvedeného v napadnutom rozhodnutí.

3.20. Obvinený bol uznaný za vinného z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na tom základe, že mal nezisteným predmetom poškodiť vozidlo, konkrétne ľavý predný blatník, ľavé predné dvere, ľavé zadné dvere, ľavý zadný blatník a dokonca na pravých predných dverách a zadných pravých dverách ako aj pravom zadnom blatníku, čím mal spôsobiť poškodenému škodu vo výške 2.200 Eur. Z vykonaného dokazovania nevyplýva žiadny konkrétny a zákonne obstaraný dôkaz, ktorý by takýto záver odôvodňoval.

3.21. Nedostatočné preukázanie určitej okolnosti potrebnej pre zhodnotenie, či určité konanie je alebo nie je trestným činom, môže byť posúdené v jednom prípade ako nesprávne právne posúdenie skutku, ale môže byť rovnako tak v inom prípade celá situácia považovaná za zasahovanie do úplnosti zisteného skutku. Tomu však v danom prípade nie je, pričom sa domnieva, že jediným zodpovedným orgánom v týchto prípadoch je dovolací súd.

3.22. Tak ako okresný súd na základe záverov predchádzajúceho rozhodnutia, tak aj krajský súd zistený skutkový stav nesprávne podriadili právnej kvalifikácii ako prečinu poškodzovania cudzej veci podľa ustanovenia § 245 ods. 1 Trestného zákona a to napriek tomu, že to z ustálených dôkazov vôbec nevyplývalo.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš podaním z 30. októbra 2025 (č. l. 467 - 468) nasledovne (skrátene):

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

4.1. Výtýkanie postupu súdu prvého stupňa a rovnako odvolacieho súdu vo vzťahu k vykonaniu dôkazu predloženého poškodeným a postupu odvolacieho súdu nenapĺňajú tento dovolací dôvod a teda zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu tým, že súd vykonal dôkaz predložený poškodeným a odvolací súd voľne hodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 7/2011, podľa ktorého právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10, resp. uplatnení oprávnení podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku.

4.2. Obvinený si už počas prípravného konania zvolil obhajcu, s ktorým sa mal možnosť riadne radiť, a ktorý aj počas celého konania, či už prípravného, alebo konania pred súdom vystupoval veľmi aktívne, čím bola jednoznačne zaručená ochrana jeho práv a záujmov v tomto trestnom konaní. Obvinenému zároveň nebolo upreté právo obhajovať sa aj osobne a rovnako mal možnosť požiadať o bezplatnú pomoc obhajcu, ak by nemal prostriedky na jeho zaplatenie. V žiadnom smere teda nemožno ustáliť, že by boli v konaní zásadným spôsobom porušené jeho práva na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu. Zároveň je nutné zdôrazniť, že v tomto prípade nie je možné konštatovať pochybenie súdu, či už prvého stupňa alebo odvolacieho súdu vo vzťahu k vysporiadaniu sa s predloženým dôkazom poškodeného. Ako bolo už uvedené aj vyššie, už súd prvého stupňa komplexne aj vo vzájomnej súvislosti hodnotil zhromaždené dôkazy, náležite zistil skutkový stav veci, pričom zároveň aj riadne odôvodnil svoje úvahy a rozhodnutie o nevykonaní vyššie uvedených dôkazných návrhov zo strany

obhajoby práve v kontexte aj iných navrhnutých a vykonaných dôkazov. Uvedený postup súdu je jednoznačne v súlade so zásadou hospodárnosti a rýchlosti trestného konania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

4.3. Ide o argumentáciu obvineného, ktorá bola obhajobou uvádzaná už počas konania a rozhodovania súdu prvého stupňa a následne bola aj jedným z dôvodov podania odvolania v tomto trestnom konaní. Súd druhého stupňa sa smerom k týmto námietkam obhajoby plne stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa v odôvodnení jeho rozhodnutia a preto na ňu aj poukázal, resp. odkázal aj v svojom odôvodnení.

4.4. Vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. V tomto prípade však ani súd prvého stupňa ani odvolací súd, ktorý sa stotožnil s jeho argumentáciou vo vzťahu k uvedeným námietkam nekonal v rozpore so zákonom.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

4.5. Z odôvodnenia rozhodnutia súdov nevyplývajú také skutočnosti, ktoré by mohli akokoľvek spochybniť nezákonnosť jeho rozhodnutia. V danom prípade nemožno prijať záver, že by sa konajúce súdy nevysporiadali, resp. neaplikovali všetky v čase ich rozhodovania platné zákonné hmotnoprávne ustanovenia, osobitne tie namietané obvineným v podanom dovolaní tak, aby bol naplnený tento dovolací dôvod.

5. Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o dovolaní 8. decembra 2025 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2025 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

6. Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Trestného poriadku). Zároveň zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba proti niektorým druhom súdnych rozhodnutí vydaných v trestnom konaní (sú výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Trestného poriadku, pričom minister spravodlivosti môže podať dovolanie aj proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Trestného poriadku), a to iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Trestného poriadku a dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Trestného poriadku), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolateľom vytýkanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolateľom neuvedených pochybení (§ 374, § 385 Trestného poriadku). Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúma v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako

aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a povinnosť obsahovo namietat' skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Trestného poriadku). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

8. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku Najvyšší súd Slovenskej republiky stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011). Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu, a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

9. V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, porušenie zákona pri vykonaní dôkazov svojou povahou a závažnosťou musí zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vzhľadom na charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z toho treba opodstatnene odvodiť, že nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (R 24/2020-I.).

10. V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je nutné zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom však podľa vyššie citovanej zákonnej dikcie tohto ustanovenia dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže skúmať a meniť. V prípade

tohto dovolacieho dôvodu dovolanie neslúži na revíziu skutkových zistení vykonaných súdom prvého stupňa a odvolacím súdom (to je možné len na základe dovolania podaného ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), t. j. v dovolaní nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa bol zistený nesprávne a neúplne, a ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Zistený skutkový stav môže dovolací súd posudzovať len z pohľadu nesprávneho právneho posúdenia skutku v skutkovej vete meritórneho rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, alebo nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia (resp. právneho predpisu, ak má priamy vzťah k právnemu posúdeniu skutku), ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré je obsahom skutkovej vety meritórneho rozhodnutia, a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť. Teda vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete meritórneho rozhodnutia môže v dovolaní obvinený (rovnako tak generálny prokurátor) uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nie však námietky skutkové (primerane R 57/2007-II., S 3/2011, R 47/2014-II., R 14/2015-III.).

11. V tomto ohľade teda treba v zásade uviesť, že pokiaľ dovolateľ namieta hodnotenie dôkazov, či namieta skutkové závery, ku ktorým mali súdy dospieť z vykonaného dokazovania, vrátane záveru súdov, že sa skutok stal a aký bol jeho priebeh, tak tieto námietky smerujú proti správnosti zisteného skutku, ktorý je výsledkom hodnotenia vykonaného dokazovania, čo je však vylúčené z preskúmania dovolacím súdom. Dovolací súd sa týmito námietkami preto meritórne nemohol zaoberať, keďže to vylučuje priamo Trestný poriadok. V tomto ohľade dovolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej ani dovolateľom tvrdený extrémny nesúlad právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len ministrom spravodlivosti v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku (R 14/2015).

12. Obvinený hodnotí ako porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom procesný postup krajského súdu, ktorým pripustil a vykonal dôkaz predložený poškodeným v odvolacom konaní (kamerový záznam) a to napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní 12. apríla 2023 prokurátor, poškodený, ani splnomocnenec poškodeného nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a okresný súd postupom podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil uznesením z 12. apríla 2023 priamo na hlavnom pojednávaní dokazovanie za skončené, pričom v dôsledku neunesenia dôkazného bremena prokurátorom bol prvostupňovým súdom vyhlásený oslobodzujúci rozsudok, ktorý bol následne krajským súdom zrušený.

Podľa § 46 ods. 1, druhá veta, Trestného poriadku poškodený má právo v prípadoch ustanovených týmto zákonom sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisov a preštudovať ich, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní alebo o dohode o priznaní viny a prijatí trestu, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 311 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.

13. Na hlavnom pojednávaní 12. apríla 2023 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku obvineného oslobodil spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Prokurátor bezprostredne po vyhlásení rozsudku okresného súdu zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní odvolanie v neprospech obvineného čo do výroku o oslobodení spod obžaloby.

14. Svoje odvolanie prokurátor odôvodnil podaním z 13. apríla 2023, ku ktorému sa vyjadrili obvinený podaním z 22. júna 2023 a poškodený podaním z 5. júna 2023, v rámci ktorého poškodený súdu predložil kamerový záznam z miesta činu.

15. Z ustanovenia § 46 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že poškodený je oprávnenou osobou na predkladanie dôkazov počas trestného stíhania páchatel'a, keďže je procesnou stranou, pričom má právo zúčastniť sa aj na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní. V tomto prípade je relevantné, že poškodený si uplatnil nárok na náhradu škody a okresný súd o ním uplatnenom nároku na náhradu škody vo svojom meritórnom rozhodnutí rozhodol.

16. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí krajského súdu z 10. októbra 2023 vyplýva, že v rámci

predporady senátu bol prehratý kamerový záznam na č. l. 71 (zabezpečený už v prípravnom konaní) a kamerový záznam na č. l. 199 (predložený poškodeným v odvolacom konaní).

17. Z uznesenia krajského súdu z 10. októbra 2023, sp. zn. 1To/47/2023, ktorým krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol vyplýva, že kamerový záznam, ktorý bol zabezpečený orgánmi činnými v trestnom konaní, je časťou kamerového záznamu, ktorý bol predložený súdu poškodeným. Z kamerového záznamu, podľa zistení krajského súdu vyplýva, že osoba, ktorá bola na kamerovom zázname zabezpečenom v prípravnom konaní už v čase od 9:37:56 hod. do 9:38:18 hod. prešla okolo motorového vozidla poškodeného a zároveň z tohto kamerového záznamu vyplynulo, že poškodený prišiel k svojmu motorovému vozidlu o 11:00 hod a zistil, že jeho motorové vozidlo je poškodené. Samotný priebeh skutku, uvedený aj v skutkovej vete rozsudku okresného súdu, podľa krajského súdu vyplýva z kamerového záznamu zabezpečeného v prípravnom konaní a aj z kamerového záznamu predloženého poškodeným v odvolacom konaní.

18. Krajský súd zaujal právny názor, že kamerový záznam zabezpečený v prípravnom konaní bol získaný zákonným spôsobom, v trestnom konaní je procesne použiteľný a zároveň sa nestotožnil s názorom okresného súdu, že závery antropologického posudku nemôžu zužovať okruh páchatel'ov výlučne len na obvineného, pričom v tomto kontexte poukázal aj na vyjadrenie poškodeného, ktorý po oboznámení sa s kamerovým záznamom identifikoval osobu na ňom zachytenú ako obvineného.

19. Kamerový záznam, ktorý v odvolacom konaní predložil poškodený bol prehratý okresným súdom na hlavnom pojednávaní 17. januára 2024, pričom k vykonanému dôkazu sa vyjadril obvinený prostredníctvom svojho obhajcu, ako aj poškodený prostredníctvom svojho splnomocnenca, čím bola zachovaná zásada kontradiktórnosti ako aj zásada rovnosti strán, teda právo obvineného vyjadriť sa k vykonanému dôkazu a právo navrhnúť vykonanie dôkazov, ktoré by obsah tohto dôkazu sponchybnili. Keďže kamerový záznam bol prehratý na hlavnom pojednávaní, neprišlo zo strany okresného súdu ani k porušeniu zásady bezprostrednosti.

Podľa § 272 ods. 3 prvá veta Trestného poriadku súd odmietne vykonať dôkaz, ktorý sa týka okolností nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolností, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi.

Podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku skôr ako predseda senátu hlavné pojednávanie odročí, zistí, či strany nenavrhujú ďalšie dôkazy, ktoré by bolo treba na budúce pojednávanie zadovážiť. Nedôvodné návrhy súd odmietne uznesením, proti ktorému sťažnosť nie je prípustná.

Podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli. Strany majú právo nimi navrhnutý dôkaz zabezpečiť.

20. Z vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že súd môže odmietnuť vykonať dôkaz (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku) alebo odmietnuť návrh strany na vykonanie dôkazu (§ 277 ods. 2 Trestného poriadku).

21. Poškodený v zmysle § 46 ods. 1 Trestného poriadku disponuje počas trestného konania jednak právom robiť návrhy na vykonanie dôkazov a jednak právom predkladať dôkazy. V prípade predloženia dôkazu je súd buď povinný predložený dôkaz vykonať alebo odmietnuť predložený dôkaz vykonať. Zo spisového materiálu nevyplýva, že by súd vo vzťahu k predloženému kamerovému záznamu v odvolacom konaní rozhodol podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku a odmietol predložený dôkaz vykonať, a preto vykonanie tohto dôkazu na hlavnom pojednávaní nemožno považovať za aktivitu súdu podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Navyše aj keď poškodený vo svojom vyjadrení k odvolaniu prokurátora *expressis verbis* nenavrhol predložený kamerový záznam vykonať, je možné túto požiadavku poškodeného vyvodiť už zo samotného predloženia tohto dôkazu v odvolacom konaní ako aj z obsahu jeho vyjadrenia, keďže tento dôkaz hodnotí v kontexte doposiaľ vykonaných dôkazov, z ktorých odvodzuje dôvodnosť odvolania prokurátora.

22. Z tohto dôvodu okresný ani krajský súd v trestnom konaní neopustili svoje postavenie nezávislého arbitra v súdnom konaní ako to obvinený v podanom dovolaní namieta.

23. Možnosť procesných strán navrhovať ďalšie dôkazy v konaní pred okresným súdom nie je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, pretože pokračovanie v dokazovaní je dôsledkom zrušenia rozhodnutia okresného súdu krajským súdom, čím sa vec opätovne dostala do štádia hlavného pojednávaní, v ktorom je umožnené procesným stranám navrhovať a predkladať nové dôkazy.

24. Navyše je nevyhnutné uviesť, že výhrady obvineného v tomto smere sa týkajú výlučne kamerového záznamu, ktorý predložil poškodený v odvolacom konaní, a krajský súd okresnému súdu nariadil tento

dôkaz vykonať na hlavnom pojednávaní.

25. Postupom krajského súdu a následne aj okresného súdu neprišlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, a preto jeho dovolacie námietky v tomto smere vyhodnotil dovolací súd ako nedôvodné.

26. Obvinený v podanom dovolaní namieta aj zákonnosť spôsobu, akým bol kamerový záznam poškodeným získaný a tvrdí, že tento postup poškodeného je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku, pričom poukázal na ustanovenia § 91 Trestného poriadku a § 141 a nasl. Trestného poriadku.

27. K zákonnosti z procesnej použiteľnosti kamerového záznamu predloženého poškodeným v odvolacom konaní (rovnako kamerového záznamu zabezpečenému v prípravnom konaní) krajský súd v napadnutom uznesení uviedol, že v súvislosti s obrazovým záznamom (kamerový záznam snímajúci parkovisko s vozidlom v inkriminovanom čase) krajský súd uvádza, že uvedený dôkaz bol získaný zákonným spôsobom a je procesne použiteľný v prebiehajúcom trestnom konaní a v nadväznosti na uvedené sú zákonné a procesne použiteľné aj ďalšie dôkazy, ktorých podkladom bol predmetný obrazový záznam. Vyšetrovací spis obsahuje údaje, z ktorých je možné zistiť, na základe akých skutočností sa stal uvedený záznam ako dôkaz súčasťou prebiehajúceho trestného konania. Nie je nič neobvyklé, že ak určitý priestor je monitorovaný kamerou, môžu byť uvedeným spôsobom zachytené aj fyzické osoby, resp. jej prejavy osobnej povahy. V prípade, ak pri získaní uvedeného dôkazu dôjde k stretu práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby na jednej strane a verejného záujmu na objasňovaní trestnej činnosti a odhaľovaní páchateľov na druhej strane, je potrebné uprednostniť verejný záujem. Ak má uvedený dôkaz slúžiť na plnenie úloh spočívajúcich v objasňovaní trestnej činnosti, odhaľovaní jej páchateľov práve na tom základe, že na uvedenom zázname je, resp. môže byť zachytené protiprávne konanie, nemôže požívať osoba podozrivá z protiprávneho konania právnu ochranu a domáhať sa nepoužiteľnosti uvedeného dôkazu v trestnom konaní. Uvedené platí obzvlášť v situácii, ak monitorovacie zariadenie sníma verejný priestor.

28. Krajský súd zároveň ustálil, že kamerový záznam sa dostal do dispozície poškodeného tým, že poškodený sa počas vyšetrovania dozvedel, kto má v správe kamerové snímanie uvedeného verejného priestoru a oslovil technikov tej firmy, či by mu napriek tomu, že je to už veľký časový odstup dokázali poskytnúť celý záznam od 9:00 hod. do 11:00 hod. Kamerový záznam sníma sekvencie na základe pohybu osoby, ktorá sa zjaví v zornom uhle kamery, nie je to dvojhodinový film od 9:00 hod. do 11:00 hod. Záznam od technikov dostal na USB kľúči a pri jeho prehrávaní od začiatku do konca našiel zábery, ktoré potom predložil ako dôkaz.

29. V zmysle vyššie uvedených skutkových zistení krajského súdu neobstoja skutkové námietky obvineného a jeho domnienky prezentované z bode 3.14 tohto uznesenia, ktorými poukazuje na možnú manipuláciu s kamerovým záznamom zo strany poškodeného, ktorú podľa svojich záverov krajský súd nezistil.

30. Poškodený disponuje právom zabezpečiť (obstarať) dôkaz (§ 2 ods. 11 druhá veta Trestného poriadku, § 119 ods. 4 Trestného poriadku) avšak na spôsob tohto zabezpečenia sa nevzťahuje § 91 Trestného poriadku, pretože toto ustanovenie upravuje procesný postup orgánov činných alebo súdu pri zabezpečení takého dôkazu v trestnom konaní (§ 1 Trestného poriadku). Poškodený bol, podľa zistení súdu, poškodený tým, že na parkovisku, ktoré bolo snímané kamerami, bolo poškodené jeho motorové vozidlo. Poškodenému svedčal oprávnený záujem na zistení osoby, ktorá jeho motorové vozidlo poškodila. Ak správca kamerového systému jeho požiadavke na vydanie kamerového záznamu z týchto dôvodov vyhovel a poškodený ho následne predložil súdu v trestnom konaní, prišlo z jeho strany k zabezpečeniu tohto dôkazu, v dôsledku čoho bolo nadbytočné tento dôkaz zabezpečovať aj orgánmi činnými v trestnom konaní procesným postupom podľa § 91 Trestného poriadku.

31. Námietka, ktorá sa týkala absencie odbornej a znaleckej činnosti (§ 141 a nasl. Trestného poriadku) nie je namieste, pretože identická časť tohto záznamu už bolo predmetom antropologického znaleckého posudku pričom súd, aj vzhľadom na porovnanie oboch kamerových záznamov dospel k záveru, že s kamerovým záznamom predloženým poškodeným nebolo manipulované, pričom pri identifikácii osoby páchateľa primárne vychádzal z kamerového záznamu, ktorý bol zabezpečený v prípravnom konaní.

32. Namietané konštatovanie krajského súdu, že všetko môže slúžiť ako dôkaz ak prevažuje záujem verejný na objasnení trestnej činnosti nad ochranou práva obvineného je potrebné chápať v použitom kontexte.

33. Z ustanovenia § 119 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže

prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, preverka výpovede namieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

34. V prípade kamerových záznamov vo všeobecnosti je osoba snímaná bez výslovného súhlasu, a v niektorých prípadoch by mohlo prísť k zásahu do práv snímanej osoby na ochranu osobnosti. Z hľadiska posudzovania použiteľnosti takto získaného záznamu v trestnom konaní sa použije tzv. test proporcionality, v zmysle ktorého sa posudzuje jednak intenzita porušenia práv páchatel'a (ak k nejakému príde) a jednak verejný záujem na odhaľovaní trestnej činnosti.

35. V posudzovanom prípade kamera zaberala verejný pozemok - parkovisko, na ktorom sa nachádzali motorové vozidlá vo vlastníctve ich vlastníkov, pričom účelom tohto záznamu bolo zachytiť prípadné poškodenie alebo neoprávnené nakladanie s týmito motorovými vozidlami tretími osobami.

36. Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súkromie každého človeka je hodné ochrany pred neoprávnenými zásahmi. Prelom tejto ochrany je prípustný len v prípade záujmu ochrany demokratickej spoločnosti alebo ochrany ústavne (medzinárodne) garantovaných základných práv a slobôd iných osôb (kolízia práv). Ochrany svojho súkromia sa nemôže úspešne dovolávať osoba (páchatel'), ktorá svojim úmyselným konaním narušuje pokojný stav súkromného života inej osoby.

37. Ani prípadná nezákonnosť dôkazu získaného porušením čl. 8 ods. 1 Dohovoru ešte nespôsobuje jeho nepoužiteľnosť v trestnom konaní a za určitých okolností nie je právo páchatel'a na spravodlivý súdny proces (čl. 6 Dohovoru) v dôsledku použitia takéhoto dôkazu dotknuté. V prípade použiteľnosti kamerového záznamu ako dôkazu je potrebné prísne individuálne zvážiť legitimitu cieľa, ktorý má byť prostredníctvom vykonávania tohto dôkazu dosiahnutý. Zároveň je potrebné prihliadať na proporcionality, ktorá zahŕňa najmä posúdenie dôvodov, pre ktoré bol záznam urobený, zhodnotenie intenzity potreby použitia práve tohto prostriedku na ochranu práv vyhotovovateľa a okolností, za akých bol záznam urobený. (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Tdo/71/2020 zo dňa 09.11.2021, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/71/2012, rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 514/2015)

38. Zhotovený videozáznam nebol použitý (zneužitý) na žiadny iný účel, len ako podporný dôkaz pre usvedčenie páchatel'a v trestnom konaní, išlo teda o legitímny cieľ v zmysle vyššie uvedených úvah, a keďže tento záznam bol použitý len na usvedčenie páchatel'a trestného činu a nebol nijakým iným spôsobom zneužitý, nie je možné hovoriť o neproporcionality jeho použitia aj v prípade ak by bola konštatovaná nezákonnosť jeho vyhotovenia. Zjednodušene povedané protiprávne konanie páchatel'a nepožíva právnu ochranu, a to ani z hľadiska ochrany jeho súkromia a ani osobných údajov, preto aj s ohľadom na vyššie uvedené nič nebráni, aby kamerový záznam, aj keby bol vykonaný v rozpore so zákonom, bol ako dôkaz v trestnom konaní použitý.

39. Obvinený však takúto dovolaciu námietku nevzniesol, a preto nie je potrebné sa touto problematikou podrobnejšie zaoberať, a preto tak neučinil ani krajský súd, ktorý poukázal len na všeobecné východiská tejto problematiky a uviedol, že kamerový záznam je dôkaz, ktorý je v tomto trestnom konaní použiteľný.

40. V prípade uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku dovolací súd poukazuje na body 8. a 9. tohto uznesenia, z ktorých vyplýva, že v prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku musí byť zistené porušenie práva na obhajobu zásadné a v prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku musí porušenie zákona pri vykonaní dôkazov svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

41. Vo vyššie uvedenom kontexte dovolací súd konštatuje, že kamerový záznam predložený poškodeným v odvolacom konaní nie je jediným ani rozhodujúcim dôkazom, pretože znalecký posudok z odboru antropológie (č. l. 26 - 34) bol vyhotovený z kamerového záznamu zabezpečeného v prípravnom konaní (vykonaný na hlavnom pojednávaní 12. apríla 2023). Rovnako poškodený identifikoval na kamerovom zázname obvineného už vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní konanom 12. apríla 2023. Dokonca poškodenie motorového vozidla v čase o 11:00 hod. vyplýva aj z úradného záznamu hliadky polície, ktorá bola vyslaná operačným strediskom za účelom preverenia oznámenia poškodeného v čase o 11:10 hod.

42. Uvedený záver je potvrdený aj rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 19. januára 2024, č. k. 2T/76/2022-294, ktorým okresný súd obvineného opätovne podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Okresný súd konštatoval, že dôvody, ktoré viedli k vyhláseniu oslobodzujúceho rozsudku v apríli 2023 sa nezmenili, a to ani na základe doplneného dokazovania na hlavnom pojednávaní 17. januára 2024. Okresný súd navyše konštatoval, že ani na základe kamerového záznamu, ktorý do konania predložil poškodený, nemožno ustáliť, že osoba na tomto zázname motorové vozidlo poškodila a že skutočnosť, že osoba mužského pohlavia prešla prvý krát okolo motorového vozidla už v čase o 09:37:56 hod. do 09:38:18 hod. 7. októbra 2021, vyplýva už z kamerového záznamu zabezpečeného v čase prípravného konania.

43. Z uznesenia krajského súdu z 19. januára 2024, č. k. 1To/45/2024-327, ktorým krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu uvedený v bode 42. tohto uznesenia a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol vyplýva, že okresnému súdu vytkol, že jeho skutkové zistenia, na ktorých bolo založené napadnuté rozhodnutie nie sú logicky odôvodnené a nestotožnil sa ani s úvahami právneho charakteru.

44. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu z 23. októbra 2024, sp. zn. 2T/76/2022) vyplýva, že skutočnosť, že sa skutok stal, mal za preukázanú výpoveďou poškodeného, kamerovým záznamom a zápisnicou o obhliadke miesta činu. Skutočnosť, že sa jedná o trestný čin je preukázané odborným vyjadrením (potvrdením), ktorým bola stanovená výška škody na motorovom vozidle v dôsledku jeho poškodenia, ktorá presahuje sumu 700 Eur. Skutočnosť, že skutok spáchal obvinený bola preukázaná znaleckým posudkom z odboru antropológie, ktorý obvineného nevyhlásil ako osobu, ktorá sa nachádza na kamerovom zázname zabezpečenom orgánmi činnými v trestnom konaní v prípravnom konaní a výpoveďou poškodeného, ktorý s poukazom na spôsob chôdze obvineného a iných špecifických znakov na kamerovom zázname z prípravného konania uviedol, že podľa jeho názoru sa na kamerovom zázname nachádza obvinený. Zároveň poškodený popísal aj možný motív obvineného na spáchaní stíhaného trestného činu. Z hodnotenia vykonaného dokazovania krajským súdom tak bez pochybností vyplýva, že rovnako ako okresný súd postupoval v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

45. Námietky obvineného k spôsobu hodnotenia dokazovania krajským súdom, ktorými odôvodnil existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nepodliehajú prieskumnej právomoci dovolacieho súdu na podklade dovolania obvineného, a preto sa nimi dovolací súd nemohol zaoberať. Pri posudzovaní tohto dovolacieho dôvodu je rozhodujúce znenie skutku uvedené v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia a nie námietky obvineného proti hodnoteniu vykonaného dokazovania súdom, ak podľa jeho názoru, skutková veta uvedená v rozhodnutí vykonanému dokazovaniu na hlavnom pojednávaní nezodpovedá. Tieto skutkové námietky môže v dovolacom konaní vzniesť minister spravodlivosti Slovenskej republiky, a to aj na podklade podnetu obvineného.

46. Keďže skutková veta uvedená v rozhodnutí okresného súdu zodpovedá použitej právnej kvalifikácii, nemožno konštatovať existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

47. Tieto námietky nemožno podradiť ani pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože obvinený od súdov na oboch stupňoch dostal dostatočnú odpoveď, prečo dospeli k záveru o tom, že sa dopustil stíhaného trestného činu, pričom námietky obvineného smerujú výlučne k nesprávosti týchto záverov okresného a krajského súdu a nie k ich absencii, ktorá by za istých okolností naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku mohla založiť.

48. Nie je pravdou, že súčasťou spisového materiálu nie je žiaden nosič s dátami, ktorý by korešpondoval úradnému záznamu povereného príslušníka. Tento nosič sa nachádza na č. l. 71 spisu, pričom bol vykonaný na hlavnom pojednávaní konanom 12. apríla 2023 a oboznámil sa s ním aj odvolací súd. Rovnakú odpoveď dostal obvinený aj od krajského súdu pri vznesení tejto námietky v odvolacom konaní.

49. Záverom dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa k niektorej z uplatnených dovolacích námietok výslovne nevyjadril, považoval ju za nepodstatnú vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a argumenty, na základe ktorých by nemohla taká námietka spôsobiť iné rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

50. Na základe uvedených skutočností dovolací súd zistil, že podaným dovolaním nebol splnený žiadny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a preto na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.